

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VI

Číslo 1

Leden 2001

Otevření mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích

Foto: Petr Šimr

Podařilo se dokončit dílo na naše diecézní poměry obdivuhodné. Mezinárodní centrum duchovní obnovy vzniklo z iniciativy P. ThDr. Ing. Miloše Rabana, kněze jistě evropského formátu, působícího v Raspenavě. Téměř dvouhodinová liturgie mše svaté byla zahájena v hejnickém chrámu řadou projevů a děkovných příspěvků, ve kterých představitelé investorů, dodavatelů a státu shrnuli celé tři roky příprav a realizace této gigantické opravy. Jak jsme již v našem časopisu uvedli v polovině minulého ročníku, nové Mezinárodní centrum duchovní obnovy je vybudováno v objektu někdejšího františkánského kláštera, který je v těsném sousedství poutního chrámu v Hejnicích. Minulost tohoto ře-

holního duchovního centra připomíná zrestaurovaný cyklus lunet v křížové chodbě kláštera, který představuje život a dílo svatého Františka z Assisi. Současné centrum je citlivě přebudováno a vybaveno adekvátně začínajícímu 21. století. Konečně je tedy i v naší diecézi realizováno něco, co odpovídá požadavkům dnešní doby. Nezbyvá tedy než doufat a podpořit modlitbou, aby tento nádherně připravený objekt začal sloužit svému primárnímu účelu, totiž sloužit jako zázemí pro duchovní obnovu.

Objekt vysvětil za účasti státních celebrit, litoměřického biskupa a dalších církevních hodnostářů apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa (vlevo).

Z OBSAHU:

Charita prosí o pomoc

STRANA 5

Zúčastněte se – připravované akce

STRANA 6

Představujeme farnost – Klášterec nad Ohří

STRANA 8–9

Lze vrátit politice slušnost?

STRANA 10

Příchovický Silvestr

STRANA 15

EXPO 2000

STRANA 16

Zemřel P. Macoun

Pánem života a smrti byl povolán na věčnost kněz RNDr. Jaroslav MACOUN CSc., sídelní kanovník.

Narodil se 17. července 1930 v Oseku u Sobotky, na kněze byl vysvěcen 8. prosince 1973 v Litoměřicích, pro „maření státního dozoru nad církví“ neobdržel státní souhlas.

Svou kněžskou službu vykonával tajně během práce v Ústředním ústavu geologickém v Praze. Od 15. července 1990 působil ve farnosti Jestřebí u České Lípy a ve farnostech Bořejov, Deštná, Dubá, Kruh, Okna, Pavlovice a Tuháň. Za svou obětavou práci byl 6. listopadu 2000 instalován kanovníkem Svatoštěpánské katedrální kapituly v Litoměřicích.

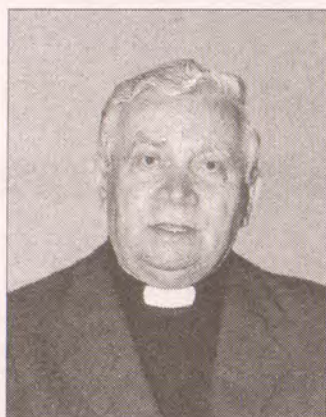
Po odsouzení své poslední mše svaté 20. prosince 2000 byl náhle povolán na věčnost. S naším zemřelým spolubratrem jsme se rozloučili při mši svaté v děkanském kostele Nalezení sv. Kříže v Dubé 28. prosince 2000. Po ní byl pochován na hřbitově ve svém rodišti, kde očekává den svého Vzkříšení.

Prosíme o modlitby za jeho duši

+ *Josef, biskup litoměřický a katedrální kapitula*

Betlémské světlo, nově vznikající vánoční tradici, přinesli do farností v celé republice členové Českého junáka – skauti. Plamínek rozžatý v Betlémě doputoval i do naší diecéze.

Generace kněží, ze které byl i P. Jaroslav, prudce vymírá. I při kněžských pohřbech již čím dál tím méně zaznívá citově zbarvená věta do řad mladých mužů „Kdo na jeho místo“. Mladí muži se do semináře nehrnou – a má to svoje opodstatnění. Jedním z důvodů je i nedostatek kněžských vzorů.

Kněží typu P. Jaroslava Macouna není mnoho. Nenápadná, a přitom velmi výrazná osobnost, prostý, ale zároveň opravdově vzdělaný člověk... Svatost po poctivě prožitém životě – práci. Co víc napsat o tomto otci, který nám byl vzat na věčný odpočinek?

Jen jednu vzpomínku si nemohu odpustit. Když jsme spolu začínali studovat církevní právo na universitě v Lublině, „náhodně“ jsme se hned první večer setkali na společném pokoji. Měl jsem plné ruce práce se Zdislavou, a tak jsem vytáhl přenosný počítač a začal opisovat nějaký článek. P. Jaroslava to upřímně zajímalo. Začali jsme hovořit o technickém pokroku a církvi a k mému nemalému překvapení jsem zjistil, že mám vedle sebe člověka duchem mladšího než jsem sám. Jasně úsudky, radost, pochopení pro současnost, realistické pohledy do budoucnosti... Ano, ten člověk dorostl k věčnému mládí. Jsi-li v nebi, oroduj za nás!

P. Michal Podzimek

Vyznamenání otce biskupa Josefa

Velký záslužný kříž Řádu za zásluhy Spolkové republiky Německo byl udělen mons. dr. Josefu Kouklovi, biskupu litoměřickému, presidentem Spolkové republiky. Na Německém velvyslanectví v Praze mu jej předal v pondělí 18. prosince

velvyslanec za přítomnosti kardinála Miloslava Vlka. Stejného vyznamenání se dostalo i Mgr. Pavlu Smetanovi, synodnímu senioru Českobratrské církve evangelické. Slavnosti se

zúčastnili také hosté z Německa, mezi nimi prelát Johann Bieler, apoštolský administrátor pro katolíky z Gdaňska, dnes žijící ve Spolkové republice. Ten před několika lety věnoval biskupu Josefovi berlu posledního německého biskupa v Gdaňsku, mons. Spletta, vězněného po válce komunistickým režimem. S touto berlou se biskup Josef účastní každoročně svatovojtěšské pouti gdaňských katolíků v Cáchách.

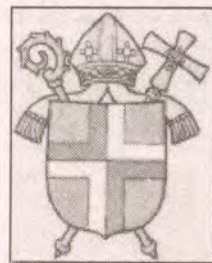
Ještě za totalitního režimu udržoval biskup Josef, tehdy

asistent na fakultě a varhaník ve Velemině, spojení s prelátem Pavlem Aufderbeckem, bývalým rektorem kněžského semináře v Essenu, bratrem biskupa Aufderbecka v Erfurtu. Ten přijížděl každoročně do Prahy, ubytoval se v hotelu,

načež jej biskup Josef svým autem vozil do různých klášterů, kterým biskupství v Essenu pomáhalo.

V litoměřické diecézi je dosud většina velkých poutí dvojjazyčná,

protože na ně přijíždějí i tamní bývalí obyvatelé z Německa. Modlitby a kázání jsou český i německy, eucharistická modlitba latinsky. Taková bývá i hlavní pout' ve Filipově 13. ledna ve 4 hodiny ráno (v tu dobu a v ten den se tam zjevila Matka Boží umírající Magdaleně Kadeové, která se zázrakem v té chvíli uzdravila). Vzduch mrazu a noční tmě je tamní bazilika každoročně zcela naplněna poutníky nejen z Čech a Německa, ale i ze Slovenska a Polska.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ThDr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: Redakce

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník VI., číslo 1

Datum vydání: 21. 1. 2001. Uzavěrka příštího čísla: 26. 1. 2001

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.

OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v lednu

Narozeniny

2. 2.	Józef Szeliga	35 let
4. 2.	Stanislav Bečička	75 let
4. 2.	Antonín Mikel	85 let
6. 2.	Miloslav Radim Jáchym, OFM	74 let
6. 2.	Jan Nepomuk Jiříšně, O.Cr.	27 let
8. 2.	Vladimír Novák	31 let
15. 2.	Jan Pohl	80 let
18. 2.	Tomasz Dziedzic	27 let
21. 2.	Jan Pur, trvalý jáhen	70 let
26. 2.	Jindřich Kotvrda	38 let
28. 2.	Leopold Jan Dvořáček, O.Melit.	61 let
28. 2.	Josef Pavlas, SDB	71 let

Svěcení

7. 2.	Ladislav Kubiček	34 let
-------	------------------	--------

Nakreslila Hana Fílová, Novosedlice (9 let)

Předsevzetí do roku 2001

Vstoupili jsme do nového roku, do 21. století po Kristu. A co je pro nás nejdůležitější, stále ubíhá Bohem vymezený čas našeho pozemského života na cestě k věčnosti. Říkáme, že čas letí, nenávratně letí a někdy si to zvláště silně uvědomujeme, jako třeba na konci a na začátku každého občanského roku. Tento fakt nás vede k tomu, abychom se pokusili v proměnách času znovu zachytit to důležité a potřebné pro časné i věčné štěstí.

Připomeňme si tedy skutečnosti, které jsou naprosto jisté, na kterých můžeme stavět a které jsou zdrojem naděje a radosti i v těžkých chvílích.

Především je to jistota, že náš Pán je věrný a spolehlivý. Stojí za tím, co řekl, a my se o jeho slovo můžeme opřít. „U vás jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy!“ (Mt 10, 30). Stojí za tím, co řekl. Věrně koná, co slíbil. Uzavřel s námi přátelství a smlouvu, kterou potvrdil svou krví prolitou na kříži. Naši nejpevnější životní jistotou je tedy láska Boží ke každému z nás.

„Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem“ (Tit 2, 11), jak jsme si připomínali o Vánocích. „Když on ani vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval taky

všechno ostatní?“ (Řím 8, 32). I když na nás dolehnu různé těžkosti a zkoušky, Boží láska trvá a dodá nám sílu. Zde je základ naší naděje a důvěry v toho, který má pevně v ruce celý svět i život každého z nás.

A tak nemůžeme na začátku nového roku udělat nic lepšího, než přijmout další rok svého života s důvěrou z Božích rukou jako dar, nabídku, příležitost konat dobro, žít pro druhé a třeba se i osvědčit v různých obtížích. Především přijmeme od Boha sami sebe: svou nynější situaci, svůj věk, svůj zdravotní stav, své omezené schopnosti, dané možnosti a povinnosti, které v přítomném stavu máme. Nepodléhejme smutku, začínejme vždy znova s vědomím, že Pán je s námi, že všechno má smysl.

Vezměme z rukou Božích i své bližní, svou rodinu, ty, kteří nám jsou svěřeni, o které se máme starat, jimž máme sloužit, pro které máme pracovat a žít.

Na přímluvu Panny Marie, naší nebeské Matky, ať jsme vnitřně stabilní, pevní zejména ve svém vztahu k Bohu, ke Kristu a ke svému svědomí. To je naše příprava na Kristův druhý příchod.

P. Tomáš Genrt OFM, Liberec

Katolická universita Lublinská, právnická fakulta práva kanonického a správního

Ve jménu a z pověření papeže Jana Pavla II.

*Důstojní pánové Szeliga Józef a Podzimek Michal splnili všechny podmínky, které jsou předepsány pro ukončení Katolické university lublinské, a podrobili se ústní zkoušce dne 25. října roku 2000, čímž prokázali své znalosti a schopnosti pro vědeckou práci, a byli proto uvedenou fakultou jmenováni a prohlášeni licenty kanonického práva.
Vydáno v Lublinu 9. listopadu 2000*

-dipl-

Chci tímto také velmi poděkovat P. Janu Kozárovi, obětavému knězi z Chomutova, který nejen mně, ale všem svým kaplanům byl opravdovým otcem. Je to právě on, kterému vděčím za to, že jsem mohl začít studovat církevní právo v Lublině. Otče Jane, Vám patří upřímně Pán Bůh zaplat'.

P. Michal Podzimek

Vážení čtenáři, s počátkem nového roku za Vámi přicházím s rubrikou Vlastivědné okénko. Budeme se spolu toulat po Litoměřické diecézi a já Vám budu ukazovat zajímavé církevní památky, kolem kterých leckdy projdeme bez hlubšího zájmu o jejich historii. Doufám, že se mi podaří dovést Vás na zajímavá místa.

Talli (autorka je externí spolupracovnicí redakce)

Zvony kostela svatého Mikuláše v Turnově

Když nad Turnovem zní o půl osmé ráno, ve dvanáct hodin a o půl šesté večer zvony, mnozí z nás se zastaví a chvíli poslouchají. Odkud zvoní turnovské zvony? Pokud odpověď na tuto otázku zajímá i Vás, otevřete s námi dnešní vlastivědné okénko.

Zvony nad Turnovem slýcháme znovu od roku 1997 z kostela svatého Mikuláše. Turnov přišel o většinu svých zvonů během druhé světové války. Velké zvony byly odvezeny a v turnovských kostelech zůstaly jen malé zvonky. V hlavním turnovském kostele (svatého Mikuláše) byl do nedávna pouze malý zvon, který sem byl přenesen pravděpodobně z kostela na Hrušnici v roce 1978. Dne 24. května 1997 byly v kostele Nanebevzetí paní Marie posvěceny dva nové turnovské zvony. Zároveň s těmito zvony byl posvěcen a požehnaný nový prapor města Turnova. 12. června 1997 byly zvony vyzdvíženy a zavěšeny do věže kostela svatého Mikuláše. Jsou vybaveny automatickým zvonícím zařízením a zvoní třikrát denně jako výzva k modlitbě. Celkový náklad pořízení činil tři sta padesát tisíc korun.

Dva nové zvony získal Turnov díky paní Marii Kulichové. Větší ze zvonů, Pavel, nese nápis „K oslavě Boha, ke cti panny Marie a svatého Pavla ať zní tento zvon Pavel na věčnou památku Pavla Kulicha, věnuje jeho matka Marie Ku-

lichová.“ Zvon je naladěný na tón A1 a váží 440 kg. Menší ze zvonů má nápis „Ke oslavě Boha, ke cti panny Marie a svatého Augustina ať zní tento zvon Augustin na věčnou památku rodičů Augustina a Marie Ašembrýlových. Věnuje vděčná dcera Marie Kulichová.“ Tento zvon je naladěný na tón C2 a váží 240 kg.

Talli

Jubilejní rok v Hrádku nad Nisou

Bezpochyby největší událostí v jubilejním roce 2000

bylo v Hrádku nad Nisou posvěcení dvou nových zvonů.

Je sobota 26. 8. 2000, 18.00 a ze sakristie vychází slavnostní průvod. Před kostelem čeká již celé farní společenství, ale hlavně Maria a Bartoloměj. Maria je 420kilový zvon s nápisem: Pokoj a dobro všem, svatá Maria, oroduj za nás. Bartoloměj je 290kilový zvon s nápisem tohoto znění: Živé svolávám – mrtvé oplakávám. Zvony věnovala farnost a město Hrádek nad Nisou. Byly odlity známou firmou paní Dytrichové z Brodku u Přerova.

Hrádecká slavnost může začít. Biskup ThDr. Josef Koukl slavnostně žehná dva nové zvony, které budou následně zavěšeny na své trvalé místo do věže kostela sv. Bartoloměje. Celé shromáždění ještě sleduje jejich vyzdvížení a poté vstupuje do kostela, kde již čeká dvanáct bířmovanců na svého pastýře

Josefa, aby jim udělil svátost dospělosti. Po mši svaté se všichni ještě jednou shromáždí před kostelem. Je to až neuvěřitelné, že hodinu po svém posvěcení se v hrádecké farnosti poprvé rozezná dva nové zvony, které si právem získávají potlesk všech přítomných.

Celá akce stála 610 tisíc Kč, z toho zvony přišly na 447 tisíc Kč. Město Hrádek nad Nisou přispělo 197 tisíc Kč, zbytek financovala farnost v Hrádku. Na uhrazení technické části vyhlásilo samo město veřejnou sbírku, ve které je zapotřebí vybrat 160 tisíc Kč. K 31. 12. 2000 bylo vybráno 60 tisíc Kč. Poděkování za svůj přístup si právem zaslouží starosta města pan Ing. Milan Faltus.

Toto je jistě krásný příklad spolupráce města s farností. Kež by takových v naší litoměřické diecézi přibývalo.

Michal Olekšák, Liberec

Bezdomovců s miminem se ujalo Ústí n. L.

Doslova na poslední chvíli uhájili s pomocí Charity svoje dítě sedmadvacetiletí bezdomovci Marie a Jan, kteří až do Mariina porodu „bydleli“ v jedné boudě v Teplících. Sociální pracovníce rodiče malé Nikolky varovala, že nezajistí-li pro ni odpovídající podmínky, bude jim holčička odebrána a umístěna do kojeneckého ústavu. Jako největší křivdu rodiče cítili to, že jim z města nikdo nepomohl, zato už dopředu hrozili, že jim seberou dítě, až se narodí.

Iva Růžičková z teplické Oblastní charity o jejich přípa-

du četla a při rozhovoru se ptala redaktorky, jestli o neví jejich dalším osudu. V té době se ještě vše chystalo k adopci, avšak Oblastní charita Teplice se do případu zapojila. Nedisponuje však žádnými ubytovacími prostory, pouze bezdomovcům poskytl oblečení. Pak však její pracovníce jely na setkání do Ústí nad Labem a o „svých“ bezdomovcích se tam zmínily. Za pouhých čtyřiařadva hodin později se už teplíčtí bezdomovci stěhovali do Ústí nad Labem. „Honzovi jsme poskytli ubytování v našem azylovém domě. Horší to

bylo s Marií a s dítětem, protože naše zařízení je určeno pouze pro muže. Pomohl telefonický rozhovor s vedoucí odboru sociálních věcí a s ředitelkou stříbrského domova pro matky s dětmi. „Během půl dne bylo všechno vyřízeno,“ pochválil rychlost ústeckých úřadů vedoucí ústecké Oblastní charity Jan Rosenauer.

„Chci vidět, jak dcera vyrůstá a chci se o ni starat“, zdůraznil Jan, který sám jedenáct let vyrůstal po ústavech.

zkráceno podle Deníku Bohemia, 8. 11. 2000

Liberecká charita prosí o pomoc

Není to tak dávno, co jsme Vás, milí čtenáři, informovali o nově otevřeném Domově pro matky s dětmi v tísní, který byl 1. 11. 2000 uveden do provozu. Nikoho by tehdy nenapadlo, že ani ne po třech měsících se dostaneme před závažnou otázkou: Nebudeme muset skončit? Na posledním zasedání zastupitelstva města Liberce nebyla schválena již příslibená částka 300 tisíc korun,

kteřá byla pro chod domova nezbytně důležitá.

A proto Vás prosíme o Vaši finanční pomoc a štedrost. Každý Váš sebemenší finanční dar nám může pomoci, abychom nemuseli předčasně skončit. Již předem upřímně a srdečně zaplat' Pán Bůh.

**Číslo účtu farní charity
v Liberci: ČSOB, a. s.,**

905883733/0300,

a nebo je možné příspěvky posílat přímo na **Charitní domov, Jungmanova ul. 333/23, 460 01, Liberec 1**

Michal Olekšák

Capella Adjuvantes – Česká mše vánoční

Když v roce 1796 napsal a uvedl jedenatřicetiletý rožmítalský kantor Jakub Jan Ryba první ucelenou liturgickou mši vánoční, jistě netušil, jaké oblibě se bude těšit v devatenáctém, ale i dvacátém století. Od trojjazyčného vydání v roce 1975 se rozšířila i do ciziny a byla uváděna v USA, Anglii, Kanadě, Austrálii i jinde. A tajemství jejího úspěchu? Záměrné použití co nejprostší skladatelské techniky a motivů z lidových pastorel.

Rumburský soubor Capella Adjuvantes zpíval Českou mši

vánoční „Hej, mistře!“ poprvé v roce 1995 a od té doby ji úspěšně provedl mnohokrát.

V předvečer svátku sv. Štěpána jsme mohli tento klenot české hudební kultury slyšet ve starokatolickém kostele Proměnění Páně ve Varnsdorfu. Mši doprovázel komorní orchestr Capella Adjuvantes a varhanice Eva Navrátilová. Sóla zpívali O. Jelínková, B. Heinzová, J. Jón, K. Matys a dirigoval Igor Heinz. V úvodu koncertu zaznělo i Kyrie jednoho z významných rumburských hudebníků Aloise Groha.

**Žáci 3. a 4. třídy
Základní katolické
školy v Jablonci**

nad Nisou pod vedením svých katechetek secvičili divadelní hru o Narození Páně. Viděli ji jejich rodiče při školní besídce, farní společenství seniorů a účastníci bohoslužby 25. prosince v kostele ve Mšeně.

Festival Česká Lípa 2000 ukončen

Bazilikou Věch svatých v České Lípě se v pátek 29. prosince 2000 nesl zpěv souboru Schola gregoriana pragensis vedený Davidem Ebenem, u varhan byl Štěpán Policer. Probíhala zde děkonná bohoslužba na ukončení festivalu duchovní hudby Česká Lípa 2000. Hlavním celebrantem byl litoměřický otec biskup mons. ThDr Josef Koukl. Spolu s ním koncebrovali českolipský děkan P. Viliam Matějka a kaplan P. Jan St. Chmelař, O. Praem.

Touto děkonnou slavnostní bohoslužbou se uzavřel cyklus koncertů, který v našem městě nemá obdobu. Před zahájením cyklu koncertů mnozí vyslovovali obavy, bude-li o tento žánr hudby zájem, zda nebudou chrámové prostory prázdné, ale výsledek předčil očekávání. Domnívám se, že poslední koncert, který se konal 5. 12. 2000 a na jehož programu byl Komenského Labyrint světa a ráj srdce v provedení

Petra Ebena a jeho syna Marka, by zaplnil i větší prostor, než byla českolipská bazilika Věch svatých.

Festival byl zahájen v den svátku Povýšení sv. Kříže v kostele, který je tomuto titulu zasvěcen. I program zahajovacího koncertu byl proto volen tak, že byl sestaven z liturgických zpěvů pašijového týdne. Pro mnoho návštěvníků, troufám si říci že pro více než polovinu, byl interiér tohoto kostela překvapením. Kostel se totiž jinak používá k pohřbům – a církevních pohřbů je v České Lípě minimum.

Další koncert se rovněž konal v prostorách tohoto chrámu a byl věnován hudbě doby císaře Rudolfa II., renesanci.

Třetí koncert, věnovaný době klasicismu, se realizoval v prostorách baziliky Věch svatých a na něm jako stěžejní dílo zazněla Missa solemnis in D českolipského regenschorih z 19. století Karla Čer-

nického v podání Filharmonie Hradec Králové a Severočeského filharmonického sboru za řízení Mgr. Josefa Zadiny. Před zcela zaplněnou bazilikou mělo toto provedení velký úspěch.

Kostel Narození Panny Marie byl dějištěm koncertu souboru Musica Florea, který pod vedením svého vedoucího Marka Štryncla provedl díla Georga Philippa Telemanna a jeho současníků.

O posledním koncertu Petra Ebena jsem se již zmiňoval.

Říká se, že dnešní uspěchaná doba nepřeje duchovním hodnotám. Kdo však měl možnost být návštěvníkem třeba jen jediného koncertu tohoto festivalu, ten s tímto tvrzením nebude určitě souhlasit. A tak patří velký dík organizátorům tohoto festivalu duchovní hudby, že jej uskutečnili a hlavně že se nebáli jej uspořádat.

P. Jan St. Chmelař, O.Praem.

ZVEME VÁS NA
1. TANEČNÍ VEČER
NOVÉHO
TISÍCILETÍ

PÁTEK 9. ÚNORA 2001
RESTAURACE U KOŠKU
20.00 HODIN
TRADIČNÍ ODĚV VÍTÁN

**BOHATÝ PROGRAM, HODNOTNÁ
TOMBOLA**

POŘÁDÁ: SDRUŽENÝ TANEČNÍ ODBOR
LIBERECKÝCH FARNOSTÍ
KONTAKT: Ing. P. Eliáš, 0603/359 634

Dává se na vědomí nové telefonní číslo římskokatolického farního úřadu v České Lípě:
kancelář + fax
(zvláště ve dne):
0425/82 20 17
do prvního patra
(zvláště v noci):
0425/82 29 29

P. Matějka

Všem čtenářům!

Ráda bych vám v novém roce, století a tisíciletí popřála hodně Lásky, Radosti, Spokojenosti a aby se ve vašem životě vždycky naplnila vůle Boží. Držím vám palečky.

Daniela Nešporová

Arciděkanský úřad v Ústí nad Labem si Vás dovoluje pozvat na

1. farní ples

který se uskuteční v pátek 2. 2. 2001 od 20 hodin v interhotelu Bohemia. Vstupné činí 150 Kč.

Je možné zabezpečit přespání ve vlastním spacím pytlí na faře v Trmicích.

V případě zájmu můžete kontaktovat:
Petr Landa – telefon 0604/445 769
Kamil Bobek – telefon 0604/338 488
nebo 047/273 41 87
muchovi@volny.cz

**Salesiánské
středisko
mládeže Teplice**

Chceš smysluplně strávit civilku?

Přijď k nám!

Pro práci s dětmi v Salesiánském klubu mládeže na sídlišti Prosetice hledáme právě tebe.

Požadavky: kladný vztah k dětem a mládeži, tvořivý přístup, samostatnost

Informace:

P. Ladislav Nádvorník, Salesiánské středisko mládeže; Zámecké nám. 71/9; 415 01 Teplice
tel.: 0417/472 12,231 05; 0603/845 460
skm@tep.cesnet.cz; sasm@teplce-city.cz

Pozvánka na setkání animátorů a lidiček, kteří chtějí něco dělat pro druhé

Ráda bych pozvala všechny mladé lidi, kteří chtějí něco dělat pro druhé – ve svých farnostech, ve školách... na setkání animátorů a lidiček, kteří chtějí něco dělat pro druhé, které se bude konat 19. – 21. ledna 2001 v Příchovicích a 9. – 11. února 2001 v Trmicích.

Protože je naše diecéze dosti dlouhá a pro mnohé bylo mnohdy setkání animátorů dopravně nedostupné, rozhodli jsme se, že setkání budou na dvou místech diecéze (se stejným obsahem) – pro lidičky z východní části diecéze v Příchovicích a pro lidičky ze západní části bude setkání v únoru ještě v Trmicích a dále upřesníme (kdybyste věděli o nějakém místě v západní části diecéze, budeme rádi za každý tip). Samozřejmě je možné zúčastnit se obojího nebo jak vám to bude vyhovovat.

S sebou: spacák (karimatka není potřeba) a kupu dobré nálady a nápadů...

Pokud byste potřebovali ještě cokoli

vědět, kdykoli se ozvěte na adresu DCM, Dómské nám. 10, 412 01 Litoměřice; e-mail: daniela.dcm@worldonline.cz nebo na tel. 0416 – 73 44 23, 0603 – 452 001 (Daniela).

Pokud byste chtěli pozvánku dostávat osobně, napište nám, prosíme, na Diecézní centrum pro mládež (adresa viz výše) svoji adresu.

Termíny dalších setkání animátorů:

Pro východní část diecéze:

19. – 21. ledna 2001 (Příchovice)

2. – 4. března 2001 (Příchovice)

27. – 29. dubna 2001 (Příchovice)

Pro západní část diecéze:

9. – 11. února 2001 (Trmice)

23. – 25. března 2001 (???)

18. – 20. května 2001 (???)

Společné diecézní setkání animátorů

10. – 19. srpna 2001 (Příchovice)

Výstava betlémů

v rumburském muzeu

Pro všechny milovníky vánočních zvyků je v rumburském muzeu nainstalována již tradiční výstava betlémů. Výstava potrvá do 2. února 2001 a shlédnout ji můžete v běžné otevírací době muzea, tj. od středy do neděle 9–15 hodin.

Tříkráloví koledníci vybrali v Liberci téměř 63 000 Kč. S pokladničkou koleduje asistent Tříkrálové sbírky v Liberci Michal Olekšák.

Foto: Petr Šimr

Výnosy pokladniček Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi:

FCH Česká Lípa	26 213,60 Kč
FCH Chomutov	8 963,00 Kč
FCH Liberec	62 754,20 Kč
FCH Litoměřice	62 979,00 Kč
FCH Mladá Boleslav	17 016,00 Kč
FCH Rumburk	11 573,40 Kč
FCH Vratislavice n. N.	7 513,30 Kč
OCH Česká Kamenice	7 463,20 Kč
OCH Most	21 315,60 Kč
OCH Sobotka	60 566,00 Kč
OCH Teplice	30 719,10 Kč
OCH Ústí n. L.	13 245,00 Kč
Farnost Jablonec n. N.	17 238,90 Kč
Farnost Libochovice	5 358,50 Kč
Farnost Mělník	4 736,80 Kč
Celkem v diecézi	357 655,60 Kč

Využití výnosu sbírky je pod dohledem Místního úřadu, které vydalo povolení k pořádání veřejné sbírky. Dle rozhodnutí České biskupské konference bude minimálně 50% získaných prostředků vráceno do míst, kde se peníze vybraly, tedy farním a oblastním charitám, na konkrétní schválené záměry. Zbývá část bude rozdělena takto: humanitární pomoc do zahraničí (25%) činnost diecézních a arcidiecézních charit (10%), činnost sekretariátu Sdružení Česká katolická charita (10%) a tzv. Rozvojový fond, který bude sloužit k financování významných charitních projektů v ČR (5%).

Rozpečetění pokladniček a spočítání výtěžku sbírky probíhalo podle zákona vždy na městském úřadě.

Foto: Petr Šimr

Ohlasy lidí na Tříkrálovou sbírku byly převážně kladné, i když zdaleka ne všichni přispívali.

Foto: Jan Stránský

Tříkrálová sbírka

Začátkem roku se v ulicích českých měst pohyboval zvýšený počet orientálních vladařů. Tříkrálová sbírka, kterou provádějí, je letošním největším projektem České katolické charity.

S bíрку zorganizovalo v naší diecézi dvanáct farních nebo oblastních charit a tři farnosti, ve kterých charita nepůsobí.

Tříkráloví koledníci nepředstavovali jedinou formu sbírky. Všechny domácnosti obdržely složenkou s informačním letáčkem. Polovina výnosu pokladniček i složenek, u kterých bude možné zjistit místo, odkud byly odeslány, bude vrácena místním organizátorům, aby ji použili v souladu se záměrem, který předložili před zahájením sbírky. Sbíрка se tak stane i významným prostředkem financování činnosti místních Charit ve farnostech.

Jan Macek

Žehnání koledníkům celé diecéze proběhlo 2. 1. 2001 v půl jedenácté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Vzhledem k nepříznivému počasí a náledí, které nás překvapilo, se žehnání účastnili pouze zaměstnanci DCH Litoměřice. Zaspívali jsme si koledy, vyslechli pěknou řeč a dostali jsme požehnání od P. Milana Bezděka, presidenta Diecézní charity. Koledníkům bylo požehnáno na dálku. Další žehnání, které bylo určeno koledníkům a vedoucím skupinek v Litoměřicích, proběhlo v sobotu 6. 1. 2001 po mši svaté. Otec biskup už měl možnost požehnat koledníkům osobně.

Blanka Červená

Západní část litoměřické diecéze je všeobecně známá svou zničenou krajinou. Známa natolik, že krušnohorský vikariát dostal jako svůj symbol ve Zdislavě důlní rypadlo. Přesto lze v této oblasti nalézt malebná zákoutí, která dokáží člověka zastavit, aby přemýšlel o velikosti Božího umění. Jedním takovým místem je údolí řeky Ohře. Přijíždíte-li ke Klášterci nad Ohří od Chomutova, naskytne se vám pohled na panorama tohoto malého města se vší jeho krásou – v údolí ležící domy, několik kostelních věží, zámek a mnoho dalších staveb. Město není tak honosné jako třeba v sousedství ležící královská Kadaň, avšak i tak působí velmi kulturně.

Klášterec nad Ohří

Místní pan farář, P. Rafael Wala, pochází z Polska, z města Bielsko – Biala ležícího nedaleko hranic s Českou republikou u Českého Těšína. Vystudoval teologic-

kou fakultu university v Katowicích, kněžskou službu vykonával nejprve ve dvou farnostech v Polsku a od srpna roku 1998 nastoupil do litoměřické diecéze.

„Na první tři měsíce mého pobytu v Čechách jsem byl dosazen k ‘železnému dědkovi’, P. Vinduškovi do Litvínova, kde jsem se připravoval na své kněžské působení, především intenzivním studiem jazyka“, upřesňuje P. Wala. Farním administrátorem byl ustanoven od 1. listopadu 1998. Co jej sem přitáhlo? „Ze studia historie vím, že my Poláci jsme Čechům za mnoho vděční, například za svatého Vojtěcha. Situace kněží v Polsku je tisíckrát lepší než tady v Čechách. Za mých bohosloveckých studií jsem často jezdil do královéhradecké diecéze za svým polským kamarádem-knězem, který sloužil v Polici nad Metují. Tam jsem poznal, jak je situace v této zemi úplně odlišná od té u nás. Nechci ale, aby to vypadalo, že bych byl v Polsku spokojenější. Tady v Klášterci jsem velmi šťastný, protože cítím, že jsem potřebný, že moje práce má smysl. Je pro mne velkou výzvou a velkým úkolem využít všech svých možností tuto práci dovést k určitému částečnému cíli.“

P. Wala se snaží využít svých zkušeností z pobytů v Polici k prohloubení duchovního života farnosti, především k získání mládeže pro společné aktivity, protože ví, že v mládeži je budoucnost církve. Když jsem se asi před měsícem v Klášterci zúčastnil nedělní bohoslužby, překvapilo mě, kolik mladých v lavicích sedělo. Sám pan farář si důležitost mládeže v církvi uvědomuje: „Mládež tu sice máme, avšak není nikterak organizována. Beru si velký úkol do budoucnosti s tímto problémem pohnout, vytvořit pro ně natolik atraktivní program, aby je dokázal přitáhnout a nadschnout k pravidelným setkáváním.“

Ve farnosti je skupina deseti dvanácti dětí, které pravidelně chodí na náboženství, patnáct lidí chodí každou středu na biblickou hodinu, na nedělní bohoslužby chodí asi stovka lidí. „Před rokem přijalo třináct lidí z naší farnosti svátost bířmování, v loňském roce v době postní jsme měli duchovní obnovu farnosti, kterou vedl P. Alexander Siudzik z Podbořan, každý první čtvrtěk v měsíci máme adorace před Nejsvětější svátostí, každou středu po mši svaté se modlíme nověnu k Matce ustavičné pomoci, především za celou akci oprav kostela“, následuje výčet aktivit klášterecké farnosti.

„Když jsem sem přijel, pozvala mě jedna paní v neděli na oběd a řekla mi, že se ve farnosti už několik let nic neděje. Ale to vůbec nebyla pravda. Vždyť přeci není důležité (ale ani možné) mít zde takové centrum, jako je třeba Velehrad. Je potřeba od něčeho začít a na tom stavět. V tom, co začali mi předchůdci já pokračuji a

pokračovat v tom budou i moji nástupci.“

Mrzí jej, že není dostatek času pro častější setkávání s polskými kněžími v diecézi. „Vidíme se pouze dvakrát do roka na kněžském dnu, s některými slavíme narozeniny u P. Szeligy v Libochovicích, takže několikrát v roce se vidíme, avšak intenzivnější kontakty nejsou bohužel možné. Měli bychom s tím ale něco udělat“, se smíchem dodává P. Rafael.

Farnost uvnitř...

Na starosti má šest kostelů, z nichž se však mše svatá slouží pouze v polovině z nich, v Klášterci nad Ohří, Okounově a Boči. Právě v Okounově se mu vloni podařilo opravit věž a střechu kostela z prostředků zvláštních sbírek, z prostředků klášterecké farnosti, díky inzerátu v Katolickém týdeníku a z daru litoměřické diecéze. Žádali o pomoc také německou nadaci Kirche in Not, avšak přišla negativní odpověď.

V Klášterci se v posledních letech mše svatě slouží ve hřbitovním kostele Panny Marie, děkanský kostel Nejsvětější Trojice je po éře, kdy byl za komunismu používán jako skladiště, v permanentní rekonstrukci, na níž se také podílí město. „Naši největší starostí je oprava kostela Nejsvětější Trojice. V polovině 90. let opravil můj předchůdce P. Špaček ve spolupráci s městským úřadem fasádu a střechu obou kláštereckých kostelů. Je na mně, abych zařídil restauraci interiéru děkanského kostela, kde se nám zatím podařilo položit úplně novou elektroinstalaci a máme za sebou první etapu restaurování štukové a malířské výzdoby. Poslali jsme žádost na klášterecké podniky a opětovně na Kirche in Not, takže doufám, že na jaře budeme opět moci pokračovat v práci“, uzavřel důstojný pán problém církevních památek.

Za své více než dvouleté působení v této farnosti si kolem sebe utvořil skupinu spolupracovníků, kteří mu pomáhají s nejrůznějšími činnostmi. Pastoračního asistenta fakticky nemá, proto se musí spoléhat na tyto dobrovolníky. „Spoléhám se

na dvě skupiny lidí. První je moje rodina v Polsku, která mi nejvíc pomáhá na faře. Skupinu druhou tvoří místní farníci a lidé s farností spjatí na dálku. Například jedna rodina z Bavorska zajistila větší finanční obnos, dále pomáhá pan kostelník, jeden pán se v nedávné době začal starat o prezentaci farnosti na internetu, dále je tu rodina starající se o hudbu, lidé tvořící farní radu a další, kteří jsou stále ochotni mi pomoci. Bez nich bych nikdy nemohl udělat to, co mám za sebou.“

Z finančních darů rodiny a přátel z Polska se podařilo v jedné z místností na faře vybudovat vytápěnou kapli, v níž se ve všední dny zimního období slouží mše svaté. „Babičky jsou velmi spokojené, že nemusí tu tříčtvrtěhodinku sedět v zimě. Před Vánoci jsme dělali úklid kostela a sešlo se 15–20 lidí. Kaple je tedy takový projev mé vděčnosti farníkům za pomoc“, upřesňuje pan farář.

Mrzí jej, že ve farnosti nefunguje žádný pěvecký sbor. O to vděčnější je jedné rodině, která se o hudební doprovod liturgie stará. Maminka hraje na varhany, tatínek s nejmladší dcerou zpívají.

...a navenek

Jistě velmi důležitou stránkou života farnosti je její prezentace na veřejnosti či spolupráce s okolím, protože

uzavření se do sebe by znamenalo velkou ztrátu, ztrátu možnosti reflexe. Před několika měsíci byla zřízena internetová stránka farnosti. P. Wala je sice v této oblasti naprostým začátečníkem, avšak důležitost tohoto média si uvědomuje a je rád, že má k dispozici člověka, který se o tuto formu prezentace stará.

Spolupráce s jinými křesťanskými denominacemi nikdy po revoluci nebyla, není žádná ani v současnosti, místní farníci přesto cítí nutnost modliteb za jednotu křesťanů, tedy za návrat všech odloučených bratří do lůna katolické církve. Výborným příkladem kooperace aktivit s městským úřadem je spolupráce týkající se církevních památek. „Město dává prostředky na jejich opravu, protože samo cítí, že se podílelo na jejich destrukci, a církev je naopak několikrát do roka propůjčuje k různým kulturním aktivitám, především k vánočním a velikonočním koncertům“, při-

bližuje mi tuto činnost P. Wala. „Tato dohoda proběhla hned při mém příchodu sem, kdy za mnou přišel pan starosta a realisticky zhodnotil své možnosti. Na základě tohoto dialogu se odvíjí naše spolupráce. Jsem za ni velmi rád.“

Zdálo by se, že žít v Klášterci nad Ohří znamená žít daleko od obecných problémů církve, daleko od centra české církevní provincie, Prahy. Avšak i při „zabruslení na tenký led“ církevní politiky dokázal pan farář, že se za dva a půl roku pobytu v České republice stačil v této oblasti zorientovat. „Když se mě někdo zeptá, jestli jsem konzervativce či liberál, odpovídám mu, že se nikam neřadím. Jako pastýř farnosti si totiž ani nemůžu dovolit veřejně deklarovat svou příslušnost k té či oné skupině. V opačném případě by prohrávali moji farníci, kteří za mnou chodí a ptají se na Pána Boha. Kdybych jim nabídl jen jeden z pohledů a jiný kněz by jim představil jiný, nebylo by to pro ně dobré. Co se týče záležitostí katolické církve, snažím se řídit jejím učením a nijak se nevychylovat k extrémům. Politika mě ovšem velmi

zajímá, snažím se sledovat Zprávy, čist tisk katolický i sekulární (farní depositář obsahuje mimo jiné všechna dosud vyšlá čísla Zdislavy). S oblibou svým známým říkám, že kdybych nebyl knězem, byl bych politikem či

advokátem, protože to jsou činnosti, které mě opravdu velmi baví.“

Důstojný pán se pustil i do srovnání dnes čím dál aktuálnější otázky vztahů mezi církví a státem v Polsku a u nás. „To je další věc, která mě velmi zajímá“, přibližuje P. Wala. „Zajímá nejen mě, ale také všechny, kteří mě z Polska přijíždějí navštívit. Před svým příchodem do Čech jsem sice mnoho o tomto problému četl, avšak zde to pro mě byl jeden z největších šoků. Nemůžu pochopit jednu věc, a sice, že za jedenáct let si lidé na novou situaci nezvykli. Vždyť přeci už nejsou ze strany státu žádné represálie, stát už si to nemůže dovolit, a přesto se o něco podobného snaží; sice v menším měřítku, ale přece usiluje o církevní dohled, viz například nový návrh vzájemného uspořádání (stát by přerozděloval finanční prostředky z jím spravovaného fondu). Nechápu třeba ani to, proč říká pan předseda vlády o svatém

Václavu takové sprosté hlouposti a tak dále. Jsem doslova nemocný z toho, když slyším v rozhlasě či televizi tu aroganci, která plyne z úst politiků. Vždyť to jsou osoby, které by měly především sloužit. To je ale problém politiků všude. Například náš bývalý prezident Walesa prohrál poslední volby proto, že jeho arogance přesáhla míru současného standardu.“

A jak se vůbec dívají Poláci na Církev v České republice? „My Poláci cítíme, že vůči vaší zemi máme dějinný dluh. Vidíme vás jako církev, která volá o pomoc, církev chudou jak po materiální stránce, tak po stránce duchovní. Cítím, že naše pomoc ještě není dostačující. Nevím přesně, kolik nás Poláků tady v Čechách je, ale vím, že nás je potřeba o mnoho více. My musíme podat pomocnou ruku, aby se vaše církev, před kterou je jistě budoucnost, vrátila na tu správnou cestu.“ Sám vidí diametrální rozdíl mezi českou a moravskou církevní provincií: „Tady jsme, jak se v Polsku říká, deset let za černochoy. Avšak cítím, že se to jednou musí změnit a jsem rád, že mohu tou svou trochou přispět k rozvoji tohoto kraje. Uvědomuji si, že nejsem žádným velkým apoštolem, ale snažím se mít čisté svědomí v tom, že dělám maximum toho, co mohu.“

Náš společně strávený čas jsme ukončili otázkou perspektivy P. Rafaela zde v Čechách. Neexistuje žádná uzavřená smlouva mezi ním a litoměřickým biskupem, nic tedy není pevně stanoveno. „Jsem dnes tady a chtěl bych tu zůstat dlouho. Nevím, jestli to mohu veřejně říci, ale rád bych se nechal do litoměřické diecéze inkardinovat a zůstat zde napořád.“

Na úplný závěr bych si dovolil důstojnému panu faráři Walovi popřát k jeho 31. narozeninám, které slaví 21. ledna, hojnost Božího požehnání, které ke své práci nejvíc potřebuje.

Jan Šobán

Farnost Klášterec na Internetu:
<http://www.volny.cz/makostelnik/>

Hřbitovní kostel Panny Marie

Filipov 2001

Jako tradičně se v noci z 12. na 13. ledna konala o čtvrté hodině ranní mše svatá v poutním chrámě ve Filipově. Pout' se koná na místě, kde se nemocné ženě Magdaléně v 19. století zjevila Matka Boží. I letos se do Filipova vydalo nemalé množství poutníků. Do posledního místa naplněný chrám přivítal litoměřický biskup ThDr. Josef Koukl, který se svým kolegou v biskupském úřadě Josefem Kajnekem a šedesátkou kněží

koncelebroval poutní mši. V homilii zdůraznil postoj služby, který měla Panna Maria. Na závěr se biskupové a část přítomného kněžstva pomodlili v kapli zjevení, kde se dodnes pod oltářem uchovává část podlahy domu, ve kterém se zjevení událo.

Svoji příhraniční polohou se toto poutní místo stává přirozeným mostem mezi věřícími různých národností. Poutníci z Německa, Čech, Moravy, Slovenska a Polska si jistě i letos odvezli z tohoto místa požehnání a dary, které potřebují pro každodenní život.

Lze vrátit politice slušnost?

Někdo by se zeptal, zda tam kdy byla? Odpovědi by mohly být velmi různé od skeptiků a cyniků až po svědky naděje, zvláště Jana Pavla II. Mám na mysli jeho projev politikům* 5. listopadu loňského roku u příležitosti jubilea politiků (viz zpráva TS ČBK ze 31. 11. 2000): „Tak budete v současné společnosti tím kvasem nového života, které lidstvo potřebuje, aby buďovalo spravedlivější a více bratrskou budoucnost, budoucnost otevřenou civilizační lásky“

Poslední volby ukázaly, zvláště na severu, zklámání současnou politikou a zároveň jakési očekávání vyjádřené úspěchem čtyřkoalice v senátních volbách. Velkým překvapením byl úspěch nezávislého kandidáta za čtyřkoalici v Litoměřicích, evangelického duchovního pana Bárty. Přeji, aby se senátorovi Bártovi povedlo zrealizovat v co nejvyšší míře jeho heslo „vrátit politice slušnost“.

Lze přát úspěch vítězům, co ale můžeme udělat my všichni? Hodně! Vše záleží na lidech. Na těch, kteří se angažují, i na těch, kteří je podporují svou modlitbou, pomocí a svým vzděláváním, kritickým rozlišováním, čtením znamení doby a důsledným křesťanským životem, naplňováním evangelia a také příkladu proroků SZ, NZ a svatých, například Samuela, svatého Jana Křtitele nebo Tomáše Mora...

Světlo na této cestě nabízí jeden se současných největších evropských pastoralistů, prof. Zulehner z Vídně. Tvrdí, že čím více je církev mystická, tím více je politická. Jinak řečeno: církev musí být věrná

svému poslání zajímat se o člověka a pomáhat mu v praxi. Důležité je zdůraznit, že církvi nemůže usilovat o moc vlády, ale o angažování v budování občanské společnosti v duchu II. vatikánského koncilu.

V našich českých podmínkách je velkou výzvou pro církev a lidi dobré vůle

OBSAH JEDNOTLIVÝCH KAPITOL SOCIÁLNÍHO LISTU

I. Dědictví minulosti; II.–III. Koncepce transformace a křesťanské sociální učení; IV. Systémová změna: trh jako všelék a trh jako spása?; V. Stát a občanská společnost: obnova právního řádu a růst k odpovědnému občanství; VI. Modernizace hospodářství: člověk ve světě práce; VII. Humánní ekologie: člověk jako správce přírody a celého stvoření; VIII. Rodina, vzdělávací systém a veřejná média; IX. Vize, naděje a ideály: Boží království mezi námi.

nejvýznamnější dokument o sociálních otázkách, který vznikl na půdě církvi od listopadu – „Pokoje a Dobro“, který byl zveřejněn 14. listopadu 2000 na tiskové konferenci na pražském arcibiskupství a je v plném znění k dispozici také na internetové adrese <http://www.cirkev.cz/>, v rubrikách „Novinky“ i „Dokumenty“ (na stránkách Tiskového střediska ČBK). Jedním z autorů je prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc., děkan Fakulty sociálních věd UK.

Dokument pojmenovává nejpalčivější problémy naší společnosti v kontextu neuzdraveného dědictví minulosti a posky-

tuje analýzu polistopadového vývoje z hlediska sociálního učení církve. Autoři poukazují na to, že etická a duchovní dimenze je nezbytná pro zdravý rozvoj společnosti a dlouhodobou spokojenost občanů. List současně formuluje vize a nastoluje témata k veřejné demokratické diskusi, která by měla vést ke zlepšení sociálního klimatu v naší společnosti.

Druhou velkou příležitostí je pracovní materiál pro sněmovní kroužky na rok 2001 na téma koncilové konstituce *Gaudium et spes* o církvi v současném světě. (Příklady témat: Duchovní situace společnosti, Kultura a inkulturace, Misie, Média, Politické společenství atd). Materiál bude distribuován do všech sněmovních kroužků v průběhu následujícího měsíce

Pokud chceme vidět všechno dobré a hezké, co se děje, je vidět, že v církvi potenciál energie a zájmu o politiku a její realizaci existuje. Udělat lze mnoho, a proto každý pesimismus v této věci je projevem nedostatku víry. Přehnaný optimismus je projevem nezralosti a netrpělivosti. Na místě je reálný optimismus vycházející z víry v Boha, který tento svět stvořil, dal nám do správy, skrze Krista vykoupil a nám dal pokračovat v jeho díle být svátostí spásy světa. Pobídkou na této cestě jsou i slova Jana XXIII.: Vidět – soudit – jednat.

P. Josef Hurt

* Plný český text projevu papeže Jana Pavla naleznete na internetových stránkách www.qwert.cz/zdislava

Vánoční duchovní hudba v Chomutově

Zcela v souladu s dokumenty II. vatikánského koncilu byly doprovázeny vánoční bohoslužby na Chomutovsku.

V děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie zazněl v provedení chrámového sboru a orchestru gregoriánský chorál vážící se přesně na slavnost Narození Ježíše Krista, a to jak v noci, tak ve dne. Při obou těchto bohoslužbách jsme dále mohli zaslechnout Vánoční prosbu Václava Adama Michny z Otradovic, Sonatu vespertinu Pavla Josefa Vejvanovského a především monumentální dílo studenta bohosudovského gymnázia z doby přelomu 30. a 40. let

18. století, pozdějšího kněze a strahovského premonstráta P. Jana Lohelia Oehlschlägela Missa pastoralis. Opilá mládež sice, jako zřejmě v naprosté většině měst, rušila půlnoční mši natolik, že celebrující kněz ji musel několikrát ostře napomínat (podrobněji o tom referují Lidové noviny ze dne 27. prosince), avšak to začíná k liturgii vigilie narození Páně patřit stejně jako zpěv koled.

Pozadu v hudbě nezůstala ani jednota Orla, která secvícila několik skladeb českého baroka, aby tak hudebně doprovázela liturgii „půlnoční“ mše svaté pro děti v kostele svaté Barbory, dále mši svatou v Jirkově a Klášterci nad Ohří.

O poklad církevní hudby je tedy, Bohu díky, pečováno přesně tak, jak vyžadují naši církevní hodnostáři.

Jan N. Šobán

Obrazem se vracíme k radostné události pro českolipské farníky. V neděli 19. listopadu 2000 přijal pan Evžen Policer (vlevo) z rukou litoměřického biskupa Josefa Koukla jáhenské svěcení

Oživení dominanty chomutovského náměstí

Po dokončení mnohých oprav technického charakteru byla konečně v Chomutově zpřístupněna veřejnosti nejvýznamnější památka jezuitské architektury v širokém okolí – chrám svatého Ignáce

Tři dny po otevření této majestátně vyhlížející budovy, tedy 17. prosince minulého roku, zazněly v jejích zdech tóny Vánoční hudby od dvou chomutovských pěveckých sborů a smyčcového orchestru Ponticello, složeného z žáků místní Základní umělecké školy. Na tento předvánoční koncert se přišli podívat lidé všech věkových skupin – od dětí s plamínky zvědavosti v očích až po seniory. Vše zde bylo prostoupeno obdivuhodným klidem a křehkou pozicí soudržnosti.

Uspořádána zde také byla výstavka fotografií, která dokumentovala jednotlivé kroky postupné rekonstrukce této památky z 2. poloviny 17. století.

Kéž taková setkání přinesou duchovní obrodu v oblasti, kde jsou morální hodnoty daleko za konzumem.

Adéla Ďuricová

Jubileum katechetů

Ve dnech 9.–10. prosince jsem měla tu čest zastupovat katechety litoměřické diecéze na Jubileu katechetů a učitelů náboženství v Římě, které pořádala Kongregace pro klérus a Kongregace pro laiky. Tohoto celosvětového setkání se zúčastnilo více než sedm tisíc lidí.

Setkání se skládalo především z přednášek prohlubujících naši katechetickou formaci a samozřejmě ze mší svatých.

V průběhu programu zaznělo mnoho myšlenek. Dovolte mi zprostředkovat alespoň ty nejdůležitější. Svátý Otec promlouval ke katechetům během homilie. Dal nám katechetům za vzor Jana Křtitele. Jan žil v sebezáporu a chudobě a odvážně hlásal Boží vůli. Jeho vyznání „On – Ježíš – musí růst, já pak se menšit“ platí pro každého katecheta a učitele náboženství. „Vyrovnat stezky“ a „zaplnit údolí“ znamená, jak podtrhl Jan Pavel II., vyléčit určité neduhy, například vyrovnat rozdíl mezi vyznávanou vírou a způsobem života, ale především překonat pokušení vytvořit si náboženství „na míru“, podle své chuti. Stezky, které je nutno vyrovnat, připomíná jednání některých věřících, kteří si z celistvého a neměnného dědictví víry vybírají subjektivně volené prvky, většinou ve světle vládnoucí mentality, a vzdalují se od přímé cesty evangelia. V dnešní multietické a multináboženské společnosti je nutné celistvé a integrální hlásání evangelia.

Svátý Otec poděkoval všem přítomným i jejich spolupracovníkům za jejich nadšení a námahu, kterou věnují katechetické práci, a všem poželal. Řekl: „Každý člověk má uvidět Boží spásu, jak říkal Jan Křtitel, spásu v Ježíši Kristu! A papež vám říká: Jděte. Jděte jako Jan a připravujte Pánu cestu!“

Kardinál Ratzinger hovořil o tom, že nová evangelizace neznámá přitáhnout najednou velké masy lidí novými a rafinovanými prostředky. Ježíš hovořil o Božím království jako o malém semínku. Základním pravidlem Božího království je a navždy zůstává skrytost. Ježíš se obracel k těm nejchudobnějším, posledním. Velké věci začínají vždycky z mála. Podle kardinála Ratzingera je třeba následovat Ježíše ne v tom, že ho budeme imitovat v jeho zázracích a pastoračních úspěších, ale že budeme usilovat o stejné spojení s Otcem, jaké měl On.

Tolik k Jubileu katechetů v Římě. Účast na tomto setkání pro mě byla a stále je velkým povzbuzením. Tečkou za touto zprávou z Jubilea by mohla být slova, která byla tečkou také za naším rozhovorem pro Radio Vatikán: Milí katecheté, Svátý otec si váží vaší práce, děkuje vám a žehná vám.

Ludmila Gottfriedová

Přečtěte si...

Struppe, Ursula – Kir-schläger, Walter: Jak porozumět Bibli, Vyšehrad 2000, 258 Kč

Velmi srozumitelně a přehledně pojatý úvod do Starého a Nového zákona umožňuje vnímavému čtenáři setkat se s množstvím reálií, s výsledky moderního biblického bádání. Tato kniha může posloužit všem, kdo se chtějí lépe orientovat v Bibli a vytěžit z její četby poznatky pro praxi.

Blosius, Ludvík: Základy duchovního života, Akcent 2000, 130 Kč

Autor, francouzský benediktinský opat z 1. poloviny 16. století, napsal pro novice svého kláštera tento úvod do asketiky a do duchovního života. Tato kniha neztratila dosud nic na své aktuálnosti.

Augustinus Aurelius: O Iži a jiné úvahy, Akcent 2000, 185 Kč

V listopadovém čísle Zdislav jsem psal o knize Rad. Hoška o sv. Augustinovi, kterou vydalo nakladatelství Vyšehrad. Nyní vydává třebské nakladatelství Akcent šest jeho traktátů, které v češtině vycházejí vůbec poprvé, v jednom svazku.

de Saint Cheron, Michaël: Elie Wiesel: Zlo a exil, Portál 2000, 235 Kč

V edici rozhovorů se zajímavými osobnostmi vyšla nyní

knihy, o níž její autor říká, že jsou to plody dialogu, který trval nepřetržitě šestnáct let. Elie Wiesel patří totiž k lidem, kteří jsou schopni otřást dušemi ostatních bytostí, otřást jimi tak, že zapůsobí na jejich příliš „dobré svědomí“, na jejich přílišnou „jistotu“, že se nacházejí na jediné cestě, která vede k pravdě. Ve stejném nakladatelství vyšly od Elie Wiesela již v několika vydáních „Příběhy proti smutku“.

Tariq, Ali: Kniha o Saladinovi, Vyšehrad 2000, 268 Kč

Barvitý historický román z dob křížáckých válek z 12. století. Ústřední postavou je sultán Saladin, sjednotitel islámské říše a vítěz nad křížáckými vojsky. Kniha je velmi poutavě napsána a některé epizody připomínají příběhy Tisíce a jedné noci.

Hipolyt Římský: Apoštolská tradice, Refugium 2000, 69 Kč

Další svazek edice Prameny spirituality.

Torkington, David: Mystik, Karmel 2000, 109 Kč

Třetí a závěrečný příběh s poustevníkem Petrem Calvayem se tentokrát neodehrává na opuštěném ostrově, ale otec Robertson bude mít možnost seznámit se s osudy Petrových rodičů.

Hoppe, Rudolf: List Efezanům, List Kolosanům, Karmel 2000, 145 Kč

Další svazek Malých stuttgartských komentářů

Augustyn, Józef: Křivda, odpuštění, smíření, Karmel 2000, 95 Kč

Tato kniha polského jezuita je věnována těm, kteří stále ještě prožívají svoje ublížení jako bolestnou ránu. Snahou autora je povzbudit je k rozhodnutí vypořádat se otevřeně se zkušeností křivdy, aby mohla být následně uzdravena.

Gogol, Nikolaj Vasiljevič: Rozjímání o božské liturgii, Refugium 1996, 58 Kč

S touto knihou jsem se seznámil poprvé v klášteře Nová Říše, kde měli v knihovně všechny svazky Dobrého díla Josefa Floriána. Ten také roku 1936 vydal tuto knihu v překladu profesora Vašiči. Velice na mne tehdy zapůsobila a od té doby je pro mě Gogol hlavně autorem této knihy a teprve pak těch dalších (Mrtvé duše, Revizor aj.).

Guardini, Romano: Modlitba Páně, Karmel 2000, 75 Kč

V každém slovu Otčenáše je uloženo božské bohatství, a tak tedy ten, kdo se těmto božským

větám svěří, je jimi utvářen. Autor se pokouší otevřít a vytvořit tuto modlitbu, kterou nás naučil sám náš Pán.

Reinsberg, Jiří: Probihejte Jeruzalém, Karmel 2000, 129 Kč

V letech 1992 až 1996 vysílalo pražské Radio Golem v nedělním dopoledni deseti-minutové zamyšlení známého týnského faráře otce Reinsberga. Nyní je máme k dispozici už ve třetím vydání.

Lachmanová, Kateřina: O milosrdenství s ..., Karmel 2000, 89 Kč

Soubor čtyřiceti úvah, ve kterých autorka komentuje vý-roky různých osob jako sv. Pavel, Juliána z Norwichu, Roger Schutz a mnoha dalších.

Cerrito, Lia: Z Boží kanceláře, Karmel 2000, 69 Kč

Úsměvné a humorné vyprávění autorky, italské učitelky literatury.

Špidlík, Tomáš: Pouť ve Svatém roce 2000, Refugium 2000, 20 Kč

Je velká škoda, že tato drobná knížka vychází až na závěr Milostivého léta; obsahuje však velmi mnoho věcí, které mají platnost nejen ve Svatém roce 2000.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Podle vzoru České

biblické společnosti, která v loňském roce uspořádala ruční opisování Bible, se rozhodli tuto pozoruhodnou knihu opisovat také v Základní katolické

škole v Jablonci nad Nisou. Do zvláštní knihy napsali první verše biblické knihy Genesis nejlepší žáci z každé třídy v první den školního vyučování v novém tisíciletí. Další věty budou přibývat vždy při zvláštních příležitostech.

V Mostě Charita otevřela klubovnu

Zejména dětem ze sociálně slabších a romských rodin bude sloužit klubovna, kterou 13. 12. v ulici Petra Jilemnického otevřela Oblastní charita Most. Slavnosti se mj. zúčastnil mostecký primátor Jiří Šulc, prostorám požehnal litoměřický biskup Josef Koukl.

Klubovna se nachází nedaleko centra, v přízemí činžovního domu. Otevřena má být od rána do večera, podle zájmu. Dopoledne se zde bude scházet tzv. „nultý ročník“, tedy předškolní děti ze sociálně slabších rodin z Mostu a z Obrnic. „Formou hry chceme děti připravit na školní vyučování, zejména je naučit zásady hygieny a stolování, ale také znát barvy, držet tužku a naučit je, která ruka je levá a která pravá,“ vysvětluje vedoucí střediska Miluše Tuchyňová. Kromě toho s dětmi plánuje i celodenní výlety, například do chomutovského lesoparku nebo do zoologické zahrady.

Odpoledne bude klubovna patřit dětem od 10 do 18 let. Program by měl být přizpůsoben zájmu návštěvníků, aby se na něm sami aktivně podíleli a „aby je to nenudilo“. „Netušíme s čím se setkáme, v Mostě je taková věc poprvé,“ přiznává Simon De Fant, který bude mít „odpolední“ běh klubovny na starost a v nejbližších dnech chce obejít s nabídkou mostecké školy. Zatím uvažuje o besedách o problematice drog, partnerských vztazích či nemoci AIDS.

Prostory v přízemí činžovního domu, které tvoří dvě místnosti a sociální zařízení, pronajalo Charitě za symbolický poplatek město. Plat pro romského asistenta Kristiána Drapáka, který při mostecké Charitě působí, zajistila obecně prospěšná společnost Člověk v tísni.

Jan Oulík, tiskové oddělení SČKCH

Řeckokatolický vladyka Ivan Ljavinec a jeho biskupský znak

Slavnostní otevření klubovny. Zleva: mostecký primátor Jiří Šulc, Jan Kamenický z o.p.s. Člověk v tísni a pater Josef Hurt

Terénní pracovník Kristián Drapák, který pracuje v Mostě s romskou menšinou. Jeho místo je zřízeno z peněz o. p. s. Člověk v tísni. „Musíte být silná osobnost, autorita, protože Romové berou pouze autority. Musejí vědět, co od Vás mohou očekávat a co ne,“ řekl o své práci

Řeckokatolická pouť u svaté Barbory

V sobotu 2. 12. 2000 v 10.00 jsem se spolu s dalšími věřícími zúčastnila slavnostní poutní mše svaté u příležitosti patrocina kostela sv. Barbory, který se před několika lety stal centrem řeckokatolíků v Chomutově. Kostel byl slušně zaplněn především věřícími řeckokatolíky, ale sešlo se i několik katolíků „římských“.

Hlahol zvonu oznámil příjezd vladyky Ivana Ljavince, který byl po vstupu do kostela slavnostně přivítán dvojicí žen ve skejušských krojích chlebem, solí a uvítací řečí. Pak již začaly obřady poutní mše svaté, při které koncebrovali další kněží – například otec Milan a otec Suchý (první řeckokatolický duchovní v Chomutově) z Prahy, samozřejmě nechyběl ani otec Sergej a náš pan vikář Jan Kozár. U oltáře přísluhovali také dva řeckokatolíčtí bohoslovci. Ministranti se sešli dva – bratři Hamerští.

Oproti minulým letům došlo ke značnému zkvalitnění zpěvu věřících, který dnes již zní jistě a silně. Díky tomu, že se v naší rodině tyto zpěvy občas ozývaly, mohla jsem se místy také aktivně připojit. Jediným negativem pro mne (a myslím, že i pro mnoho ostatních věřících) bylo to, že promluvu otec Ljavinec přednesl v jazyce zcela nesrozumitelném, což bylo ke škodě nás všech. Na závěr zazněla papežská hymna ve staroslověnské, Mnohaja lit pro vladyku Ljavince a mirovanije věřících.

Při odchodu z kostela došlo samozřejmě i na pouťový koláček a každý si na památku odnesl svatý obrázek.

Stálo by za to se zamyslet, zda bychom se neměli této každoroční řeckokatolické poutní slavnosti účastnit i my římskokatolíci v hojnějším počtu.

Protože máme za sebou svátek Narození našeho Pána Ježíše Krista, dovolte mi pozdravit vás staroslověnským Vánočním pozdravem: Christos raždajetsja. Slavite Jeho!

Johana Tomková

Slovníček pojmů:

Řeckokatolíci – většinou mínění katolíci slovanšského-byzantského obřadu

vladyka – řeckokatolický biskup

Skejuš – vesnice obývaná Čechy v Rumunsku

Skejušan – folklórní soubor rumunských Čechů, kteří se po druhé světové válce vrátili do Čech

Mnohaja lit – blahopřejná liturgická píseň

mirovanije – jedna z řeckokatolických svátostí (pomazání olejem)

Christos raždajetsja – Kristus se narodil

Slavite Jeho! – Oslavujte Ho!

Střípky z lovosické farnosti

Snad každý, kdo prošel základní školou, ví, že existuje Desatero, ale vyjmenovat všech deset přikázání by bylo někdy náročné i pro křesťana. Všeobecně se ví, že je přikázání „nepokradeš“ a „nezabiješ“ a že často tato dvě přikázání jdou ruku v ruce. To, že se nemá krást, si však lidé mnohdy vykládají různě. Od nepaměti se traduje: „Co je tvoje, to je moje, a co je moje, do toho ti nic není.“

Hodnoty kradeného jsou rozličné, od nepatrné částky až do nevyčísitelných hodnot historických cen a krade se všechno, co přijde pod ruku.

Lukavec je malá obec, která spadá do lovosické

farnosti. Nemá mnoho obyvatel, ale má hezkou starobyrou kapli, kde jsou pravidelné bohoslužby. Účast na nich není sice příliš velká, ale s ohledem na místní situaci poměrně dobrá.

Jednoho rána, když obyvatelé vyšli ze svých domovů, s úžasem zírali, že kaple nemá vchodové dveře a místo nich zeje jen prázdný otvor. Dveře někdo ukradl, a to se vši pečlivostí a opatrností, aby je ani trochu nepoškodil. Stáří kaple i dveří je necelých 150 roků a obojí má historickou i uměleckou hodnotu. Dveře prostě někdo potřeboval ke své chalupě nebo

nově budovanému obydlí a poslal si pro ně někoho, kdo je dokázal odborně řemeslnicky „přemístit“.

Hodnota dveří byla asi 20 tisíc. Není to částka závratná, ale pro malou obec znamená mnoho. Stalo se, co se nečekalo, obyvatelé v krátké době peníze mezi sebou vybrali a pan farář z Lovosic našel šikovného truhláře, který rychle a dobře podle fotografie dveře zhotovil, a to ještě za nižší cenu, než byl rozpočet. Za zbývající peníze se pořídila nová elektroinstalace, která již byla velmi potřebná.

Dá se více méně s jistotou říci, že pachatel ani spolupachatel se nenajde.

V případě že ano, trest nebo pokuta by byla pro něho zanedbatelná záležitost.

Pro toho, kdo má málo, ztráta způsobená krádeží znamená mnoho. Ten kdo má hodně, obvykle chce ještě víc a právě krádežemi ve velkém získává vše, co se mu líbí.

Bůh je spravedlivý soudce, který dobré odměňuje a zlé trestá, buď dříve nebo později, nikdo své odměně nebo trestu neujde. Zlo plodí zlo a vrací se jako kámen hozený do výše na toho, kdo je způsobil.

MUDr. Milada Veselková

Turnovský kostel má novou střechu

Turnov (Talli) – Zvýšený stavební ruch kolem chrámu Narození Panny Marie můžeme pozorovat již druhý rok. S letošním podzimem se do kraje rozzářila nová střecha této turnovské dominanty. Ve středu 15. listopadu se konala kolaudace provedených prací.

Turnovský vikář Mgr. Vlasák uvedl: „Oprava střechy na hlavní lodi provedená v letošním roce je, stejně jako oprava balustrády (dalo by se říci balkónu), další etapou renovace chrámu. Ten je součástí městské památkové zóny.

Nová střecha si vyžádala částku 2 299 821 Kč. Město Turnov se podílí částkou 1 120 000 Kč. Zbývající suma byla zaplacená z příspěvku Ministerstva kultury ČR, deseti procenty se podílí biskupský a děkanský úřad a formou účelové dotace OkÚ Semily. Svým dílem přispěli také věřící. Oprava balustrády stála 192 780 Kč. Finančně se na ní podílel Okresní úřad Semily, děkanský úřad a věřící formou sbírky.

V příštím roce je naplánována oprava boční lodi chrámu směrem ke hřbitovu. Bližší rozsah prací záleží na výši finančních prostředků, které se na výše zmiňované práce podaří zajistit.“

Autorka je externí spolupracovnicí redakce

Soutěž

Vánoční kolo soutěže máme za sebou! Nevím, jestli to je cenami, množstvím volného času o vánočních prázdninách nebo prostě tím, že se soutěž rozbíhá, ale jisté je, že čtvrtého kola se zúčastnil zatím největší počet soutěžících – 11. A jak toto kolo dopadlo?

- Poslední místo: všichni, kdo se nezúčastnili
 11. místo: Jiřina Davidová – 50 bodů
 10. místo: Růžena Třešňáková – 55 bodů
 9. místo: Michaela Pavlů – 59 bodů
 8. místo: Pavla Rakoušová – 62 bodů
 7. místo: Eliška Sladkovská – 63 bodů
 6. místo: Barbora Sučeká – 83 bodů
 5. místo: Michaela G. – 123 bodů
 4. místo: Ludmila Březinová – 128 bodů
3. místo: MARKÉTA KOLÁŘOVÁ – 155 bodů
2. místo: MARIE VOJÁČKOVÁ – 168 bodů
1. místo: KLÁRA ŽÁKOVÁ – 215 bodů

Většina nalezených dvojic slov byla třípísmenná, ale našly se i delší: například NÁROK – KORÁN, DUMLAT – TALMUD, nebo dokonce POTOPEN – NEPOTOP či NAROZEN – NEZORÁN

5. kolo: rozbitý psací stroj

Na půdě u babičky nalezl Tomáš starý psací stroj. Odnesl si ho domů a těšil se, že na něm napíše dopis kamarádovi. Jenomže většina kláves s písmeny byla porouchaná a Tomáš zjistil, že fungují jen písmena A, D, K, L, O, P, U a Z, mezerník a klávesa s háčkem, čárkou a kroužkem. Tomáš se místo psaní dopisu dal do vymýšlení všech možných českých slov, která na takovém psacím stroji může napsat. Přidejte se k němu! Počítá se každé alespoň třípísmenné spisovné slovo (tentokrát s výjimkou vlastních jmen a citoslovcí) a je samozřejmé, že se mohou písmena v jednom slově opakovat. Písmena lze doplňovat diakritikou. Různé tvary stejného slova se počítají každý zvlášť. U málo známých nebo neobvyklých slov prosím uvádějte význam (jinak slovo nemusí být uznáno) a pište čitelně.

Uzávěrka 5. kola soutěže je 2. února

Soutěžní dopis paní Marie Zástěrové pro 3. kolo jsme dostali do redakce až po vyjití minulého čísla. Svým výkonem 65 dvoupísmenných slov by se zařadila na třetí místo.

Silvestr v Příchovicích

Už dlouho jsme se na Silvestr do Příchovic těšili, ale to, co jsme zde zažili, překonalo naše očekávání. Příchovice jsou pro nás druhý domov. Tady může každý zažít společenství a poznat Ježíše ve svých bližních.

Čtvrtek 28. 12. Se svou dívkou Kátou otvíráme dveře příchovické fary ve chvíli, kdy končí večerní program. Zdaleka zde nejsme mezi prvními. Po ubytování na půdách jdeme na „týmek“. Vytvářejí ho lidé, kteří chtějí udělat pro druhé něco navíc. Ještě asi hodinu domlouváme zítřejší program a rozdělujeme si skupinky. Na mě připadá skupinka hudební.

Pátek 29. 12. Budiček, snídaně, slovo na den a rozdělení úklidu. Pak přichází mohutná nabídka skupinek. Například dramaturgická, vycházková, technická, běžkařská, kuchyňská, vítací, liturgická.

Během dne přijíždějí další a další lidé. Začínáme promýšlet zlatý hřeb letošního Silvestra – mši slouženou pod širým nebem v lese. Odpoledne pokračují skupinky a po mši svaté, na které poprvé hrajeme, se scházíme na večeri. Po uspokojení potřeb těla je také potřeba uspokojit ducha. K tomu slouží večerní program. Vzniká 12 skupinek (je nás už přes 120), ve kterých si povídáme o zážitcích a zkušenostech s žitím slova na dnešní den. Po půl hodině vypráví-

me nebo hrajeme, co se přes den seběhlo. Celý večer zakončujeme společnou modlitbou a pozdravem. Na týmku pak celý den hodnotíme a připravujeme program na další den.

Sobota 30. 12. Po obědě vyrážíme s Kátou a ostatními na chvíli ven užít si sněhu. Vysmátí a obalení sněhem se vracíme na faru – a zpět do práce. Všichni dohromady tvoří naprosto sehraný tým. S Michalem se zavíráme do dílny a snažíme se vytvořit prototypy lampiček na půlnoční silvestrovskou mši. Po třech hodinách otec Mirek lampičky schvaluje a Michal rozjíždí s technickou skupinkou sériovou výrobu asi 300 kusů.

Večerní program se nese v duchu vzpomínek a bilancování roku 2000. Většinou se shodujeme, že vrcholem bylo Setkání mladých se Svatým otcem v Římě. Ale mě osobně nejvíc oslovuje zkušenost Šárky, která je postižená a nemůže pořádně chodit. Je z Příchovic a tento rok se díky několika lidem, kteří ji nesli, mohla na Příchovice podívat z nedaleké Bílé skály. Uvědomuji si, že to, co pro mě může být úplná samozřejmost, je pro

někoho velká vzácnost.

Třicátý první prosinec, poslední den tisíciletí. Probouzíme se do nádherného dne. Po snídani a „slovíčku“ začíná finiš. Naše hudební skupinka je na pokraji zhroucení. Abychom přešli úplnému zešílení (ostatní jsou na tom podobně), na chvíli skupinku rozpouštíme a jdeme navštívit Pána. V kostele je celý den výstav Nejsvětější svátosti. Tady, když klečím před Pánem, otevírám se mu a nechám ho k sobě promlouvat, si uvědomuji důležitost adorace, dostávám posilu a uklidňuji se.

Podvečerní mše svatá na zakončení roku probíhá skvěle a celá hudební sekce je spokojená. Po výborné večeri se stávám členem dramaturgické skupinky. Před asi 250 mladými se z nás pro tento večer stávají strašidla, která svými výstupy prokládají jednotlivé scénky připravené skupinkami děcek. Salvy smíchu vrcholí při hraných vtipcích, úryvcích z Mrazíka, pohádkách, i při obrazech ze života příchovické fary. Herci ze sebe vydávají všechno. Asi ve 22 hodin zábavný program končí rozdáním památek na tento historický den. Z každé na nás přivítavě hledí tvář Panny Marie, jejíž otevřená náruč již po dvě desetiletí vítá mladé lidi na příchovické návsi. Na vedlejší straně stojí povzbuzující papežova slova ze setkání v Římě a přání obou našich otců do nového tisíciletí.

A to už vyrazíme do pohádkové zimní noci na půlnoční mši svatou. Asi v půl dvanácté začíná u sněhového oltáře nejkrás-

nější mše svatá, jakou jsem zažil. Naši „katedrálu“ osvětlují stovky zavěšených svíček, Boží slovo je hlásáno z „Betlémské stáje“ a pak všichni posloucháme kázání otce Mirka, který si za kazatelnu vybral žebřík krmelce. Po závěrečné písni Narodil se Kristus Pán tvoříme jeden kruh kolem oltáře a posíláme si kolem dokola pozdravení pokoje. To ale ještě není konec. Na faře následuje připítek, po něm si všichni navzájem přejí. Program končí adorací před Nejsvětější svátostí a pak následuje volná zábava.

Pondělní mše na svátek Panny Marie – Matky Boží má pro mě děvče a pro mne zvláštní význam. V jejím závěru se totiž jeden druhému zasnoubíme. Po krátkém čtení a promluvě otec Mirek žehná zásunbní prstýnky a my si je navzájem navlékáme. Jsme rádi, že je kolem nás společenství děcek, se kterými se o tuto radost můžeme podělit. Po skončení se k nám všichni hrnou a blahopřejí nám. Na závěr společně zpíváme hymnu velkého Jubilea a utíkáme na oběd, při kterém se většina loučí a odjíždí předávat do svých domovů to, co načerpala.

*Pavel z Olomouce
a Kateřina z Čejkovic*

A co jsou vlastně ty výše zmíněné „Příchovice“?

Kdybychom se podívali na mapu Severních Čech, objevili bychom v Jizerských horách poblíž Tanvaldu vesničku zvanou Příchovice. A v těchto Příchovicích se nachází nádherný bílý kostel a u něj fara, která však není ledasjakou farou. Oficiálně řečeno je to Interdiecézní centrum života mládeže Křižovatka. Jinak je to dům, kde žije společenství mladých lidí s knězem, které se snaží vytvářet domov pro všechny přichozí lidi. Je tam možné kdykoli přijet – sám, se spolekem, na víkend, na prázdniny, odpočinout si, načerpat nové síly... Vše za dobrovolný finanční příspěvek. Pokud i vy byste chtěli poznat výše zmíněné „Příchovice“, zodpovědný za toto Centrum je P. Vladimír Novák a tel. číslo je 0428-399 218.

Mládežnická iniciativa – EXPO 2000

Pod tímto nenápadným názvem se skrývá velkolepá akce pořádaná budyšínskými gymnázii a městem Budyšín. Proběhla ve dnech 4.–13. října 2000 a měla za úkol sblížit gymnázia pěti evropských zemí. Nešlo pouze o zdokonalení se v německém jazyce, ale také o poznání německé a lužickosrbské kultury, o pochopení úkolů a myšlenek Evropské unie a v neposlední řadě o návštěvu světové výstavy EXPO 2000 v Hannoveru.

Mezi pozvanými účastníky bylo také Biskupské gymnázium Varnsdorf, které spolupracuje s Lužickosrbským gymnáziem Budyšín. Vybráno bylo šest studentů, kteří měli možnost reprezentovat naši školu a dokázat, že také česká gymnázia jsou na vysoké úrovni. Kromě Biskupského gymnázia Varnsdorf bylo pozváno gymnázium z Jablonce nad Nisou, Jelenie Góry (Polsko), Dreuxu (Francie) a několik studentů z Maďarska.

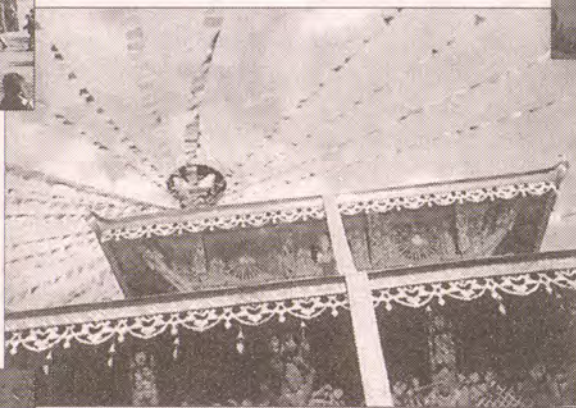

První den po příjezdu do Budyšína následovalo uvítání a seznámení s hostitelskými rodinami. Našimi hostiteli byli studenti německé třídy Lužickosrbského gymnázia. Velice nás potěšilo, jak dokáží být němečtí občané milí a pohostinní. V každé rodině bylo samozřejmostí soukromí studenta, ale zároveň určitá adaptace do rodinného kruhu.

Program dalších dnů byl zcela zaplněn různými přednáškami, exkurzemi a prohlídkami zajímavých míst. Nejprve nám byla prezentována jednotlivá gymnázia.

Vybavenosti jsou na vyšší úrovni než gymnázia česká, a také tu vládne větší samostatnost studentů. Studenti už jsou v podstatě schopni samostatné organizace a zapojení se do společnosti. Nadále jsou však dětmi, které touží po náručí rodičů.

Velice náročný byl den třetí. V dopoledních hodinách jsem směli nahlédnout do výrobního provozu několika podniků a po obědě následovala beseda na téma „Naše EURO“. Debatovalo se pouze v němčině, a tak se občas vyskytly problémy se špatným porozuměním daného tématu. To nám však nebránilo v zamyšlení se nad věcí Evropské Unie a utváření si vlastních názorů.

Na sobotu 7. 10. 2000 byl naplánován celodenní výlet do Lipska. Počasí nám sice příliš nepřálo, ale i tak se výlet zdařil. Po dalším dni, stráveném v rodinách, následoval opět program zaměřený na téma EU, dále pak na Evropské fórum s účastí Saské státní kanceláře. Velikou poctou bylo přijetí primátorem města Budyšín.

Sedmý den už byl téměř rozlučkový. Při prohlídce Budyšína v jeho závěru jsme ještě poznali několik nových míst. Za zmínku rozhodně stojí chrám svatého Petra, který slouží zároveň katolickým i evangelickým věřícím. Hluboké dojmy v nás zanechala návštěva dřívějšího vězení pro politické vězně. Byly nám popsány osudy vězňů a až nelidské způsoby, jakými s nimi bylo zacházeno.

Poslední dny už patřily pouze „zlatému hřebu programu“ – návštěvě Hannoveru a výstavy EXPO 2000. V předvečer návštěvy EXPO jsme si ještě stačili prohlédnout nejzajímavější části města, zejména radnici s nádhernou vyhlídkou na město.

EXPO pro nás bylo něco nového, nevídaného a tak velkolepého, že si to mnozí

nedovedli ani představit. Na několika hektarech půdy se prostě shromáždila veškerá kultura světa. Z jedné strany zněly černošské písně, z druhé dunělo padající kamení (norský pavilon) a někde zase bylo docela ticho... Naše první zastavení patřilo pavilonu Německa, Francie, Polska, Maďarska a České republiky. Byli jsme

trošku zklamáni jednotvárností českého pavilonu, byl příliš zaměřen na minulost a působil trošku ponuře. Nejzajímavější v něm bylo porovnání historických a novodobých madon a napodobenina kaple Svatého kříže z Karlštejna. Po návštěvě těchto pavilonů jsem měli celodenní rozchod a volný program na výstavišti. Nejvíce se nám líbil pavilon Koreje, Kanady, Etiopie, Nepálu

a hala zemí Afriky. Pro velký počet čekajících návštěvníků jsme se bohužel nedostali do velice zajímavých pavilonů Spojených arabských emirátů, Holandska a Indie. Na EXPO jsem vydrželi až do pozdních hodin. Celý večer byl završen slavnostním ohňostrojem, rozloučením a odjezdem domů.

Celý program byl zajímavě a pečlivě připraven, všichni byli přátelští, obětaví a snažili se za každých podmínek navodit pohodu a klid. Snad proto se nám nevybavují jiné než hezké vzpomínky. Doufáme, že takovéto dobré nápady budou i nadále rozvíjeny a podporovány. Nezbyvá než poděkovat. Poděkovat za krásných deset dní, za nové zkušenosti a doufat, že v budoucnu budou takové studijní pobyty samozřejmou součástí studia na všech středních školách.

Štěpánka Ruthová,
Biskupské gymnázium Varnsdorf

Výstavní pavilon Maďarska (vlevo),
Dánska (vpravo), Nepálu (uprostřed) a
Spojených Arabských Emirátů (dole)